

O poslání Ježíšových žáků a o naději mezi dveřmi

O poslání Ježíšových žáků a o naději mezi dveřmi j+s 11. 5. 2025

Lk 9,1-6: Ježíš svolal svých Dvanáct a dal jim sílu a moc vyhánět všechny demony a léčit nemoci. Poslal je zvěstovat Boží království a uzdravovat. A řekl jim: „Nic si neberte na cestu, ani hůl ani mošnu ani chléb ani peníze ani dvoje šaty. Když přijdete do některého domu, tam zůstávejte a odtud vycházejte. A když vás někde nepřijmou, odejděte z onoho města a setřeste prach se svých nohou na svědectví proti nim. Vydali se na cestu, chodili od vesnice k vesnici, přinášeli všude radostnou zvěst a uzdravovali.

Lk 9,51-56: Když se naplňovaly dny, kdy měl být vzat vzhůru, upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma a poslal před sebou posly. Vydali se na cestu a přišli do jedné samaršské vesnice, aby pro něho vše připravili. Ale tam je nepřijali, protože jeho tvář byla obrácena k Jeruzalému. Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, máme přivolat oheň s nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš?“ Obrátil se a pokáral je: „Nevíte, jakého jste ducha. Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit.“

„Jděte zvěstovat Boží království a uzdravujte,“ pověřil Ježíš své žáky. To se lehko řekne, ale hůř provádí. Nemáme tu pravomoc, co měl Ježíš. Ale i kdybychom ji měli, ani tak by to nebylo snadné, vždyť člověk často přesně neví, co by měl v danou chvíli říct a co udělat. A vůbec není jisté, budou-li o to (o naši zvěst a službu) lidi vůbec stát.

Není to tak dávno, co jim Ježíš vyprávěl podobenství o rozséváči. Jak tři zrnka ze čtyř padnou kamsi, kde to k ničemu nebude. A jediné ze čtyř že přinese užitek. Měli z toho tenkrát

vyrozumět, že sklizeň jednou bude a že bude hojná. To se ví, že si lidi napřed rádi zalamentují nad tím, jak málo zrněk se uchytí a jaká je to škoda a tak dál – ale i tak Boží sklizeň bude hojná.

Ta zrnka, to je slovo Boží, řekl jim k tomu ještě. Tři čtvrtiny jich v tom podobenství přijdou nazmar (někdy zkratka není nejdůležitější to, co dělá většina). Tři čtvrtiny přijdou vniveč, ale ta čtvrtá to zvládne i za ně, když v dobré půdě vytrvale ponese stonásobný užitek. Tak už jděte, lidi vás potřebují, čeká se na ten váš stonásobný užitek.

Tak dobře, máme tedy jít a zvěstovat Boží království, které je víc než chleba a víc než paragrafy a řády a kromě toho napravuje naše nenapravitelné činy. Máme nést lidem naději, ale takovou naději, která už má jednu nohu ve dveřích a nedá se z nich vystrčit; hřejivou naději, která si poradí se ztuhlou vírou a zamrzlými vztahy. Že nám to někdy moc nejde, to je jistá věc, ale to je takříkajíc normální a Boží poslání, které jsme dostali, kvůli tomu nekončí.

Máme zvěstovat, že nad tímto světem Bůh nezlomil hůl a my že jsme to ochotni dosvědčit. To není úplně samozřejmé: člověk se s oblibou věnuje hlavně sám sobě a sleduje buď svá soužení (to se pak vedou řeči, v nichž by ses naděje nedořezal) anebo naopak své úspěchy (to se pak vedou samolibé řeči, ve kterých Bůh hraje nanejvýš druhé housle). Jasně že prožíváme zlé i dobré chvíle a týká se nás to všech. Vyprávění to ilustruje třeba příběhem, jak se učedníci vydělili za bouře v rozhoupané loďce. Anebo jak se naparovali, když řešili, kdo z nich je asi nejdůležitější. Prostě takoví jsme a máme programově dosvědčovat, že Bůh nad tímto světem nezlomil hůl a má pro něj naději.

Říkávalo se, že mimo církev není spásy. Není to tak, protože spásu neposkytuje církev, ale Bůh. Ale důležitá je, to zas ano: někdo přece lidem o té spáse musí vůbec říct. Někdo jim musí říct o Boží naději, která už má nohu mezi dveřmi. I proto je tu církev.

Učedníci přijali Kristovo pověření a šli. Uviděli kohosi, kdo v

Ježíšově jménu zaháněl zlo, a snažili se mu to zakázat, protože nebyl z jejich party. Ježíš jim však řekl, ať mu nebrání, protože kdo není proti nim, je s nimi. S tím by se asi smířili, ale co když někdo proti nim je?

Přišli totiž do jedné vesnice, aby Ježíšovi připravili, co potřeboval. Jenže to bylo v době, kdy už mířil do Jeruzaléma (však víte proč a co ho tam čekalo) a Jeruzalém a jeho chrám v té vesnici neměli moc v lásce, vlastně vůbec. A že tam Ježíše nepustí. Učedníky to pořádně nadzvedlo, pojďme tohle hnízdo, Pane, po elijášovsku srovnat se zemí! Řekl jim na to tenkrát: Nevíte, čího jste ducha (když tohle povídáte).

Stalo se to v době, kdy už Ježíš směřoval tam, kde ho čeká kříž (a vzkříšení). Bude to kruté, ale musí to tak být a je to projev Boží lásky k lidem. Tihle obyvatelé jakési samařské vsi si asi Boží lásku představují jinak, tak s Ježíšem nechtěli nic mít a nepřijali ho. Nezůstanou v tom sami, takových lidí bude v pozdějších dobách ještě mnoho. Co s takovými? Učedníci by to tam nejraději srovnali se zemí, a aby to vypadalo přijatelněji, odvolávají se na Eliáše, že ten také chránil dobrého Boha před zlými silami.

Ježíš jim ten nápad zostra zatrhl. Když na lidi pošleme blesk, bomby či rakety, k rozumu, k víře ani k lásce je to nepřivede, takové představy snad mají mocní, od kterých radši dál. On i ten Eliáš později zjistil, že se s Bohem setká v jeho tichém hlasu a ne v rachotu, který považuju za nutné zlo nebo za (své) velké vítězství.

„Nevíte, jakého jste ducha,“ řekl Ježíš a ta věta je tuze důležitá. Vždyť všechno, co říkáme a děláme, je z nějakého ducha. Dnes to tak neříkáváme, ale ptáme se třeba, co to do toho člověka vjelo: a přesně o tom je tu řeč. To, co v tu chvíli vjelo do učedníků, určité nebyl duch Boží.

Hned v další kapitole bude řeč o největším přikázání – milovat Boha a bližního. A když se kdosi ptal, kdo to ten bližní je, odpověděl Ježíš známým příběhem o člověku, kterého přepadli lupiči. Nepomohl mu nikdo z našich, ba ani lidé výslovně oddělení

pro službu Bohu, nýbrž jeden Samařan, jako byli ti z té nehostinné vesnice. Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám.“ Tato slova přece znáte.

“Jděte zvěstovat Boží království a uzdravujte,” pověřil Ježíš své žáky. Což se lehko řekne, ale hůř provádí, zvláště když vás lidi nechtějí ani vyslechnout. Boží království je však víc než naše očekávání a zvyky a napravuje i naše nenapravitelné činy. Neste tedy lidem naději, kterou Bůh nabízí: někdy je to obtížné, ale nedávejme se do služby jinému duchu, než tomu Božímu, který si poradí se ztuhlou vírou a zamrzlými vztahy a přináší pokoj i tam, kde nám na to chybějí síly a fantazie.

Dobrořeč, duše má, Hospodinu a všecko nitro mé jménu svatému jeho,

Dobrořeč, duše má, Hospodinu a nezapomínej na všechna dobrodiní jeho,

kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, drží tě při životě, korunuje tě milosrdenstvím a slitováním a nabízí ti smíření, neboť je milostivý, dlouhoshovívající a mnohého milosrdenství.

Dobrořeč, duše má, Hospodinu.

Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří,

Láska ať vás provází a hřeje a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby a Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma. Amen.